No. 154. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 24 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

MUNCHEN, den 15. December. Van *Lola Montes*, gravin van Landsfeld, worden hier wonderlijke dingen gemeld. Zij heeft namelijk een gezelschap van 15 studenten om zich heen verzameld, bezorgt hen vrijbiljetten in de schouwburgen, bezoekt in mannenkleeding hunne kroegen waar zij bier en punch *à discretion* betaalt, laat zich door hen op hare wandelingen vergezellen, steekt hen, in tegenwoordigheid van hen die het zien wil, bonbons in de mond, en werpt hen kushandjes toe. Onlangs had een dezer studenten met een jongen pool, die wegens de gravin jaloersch op hem was, een tweegevecht en werd gewond. De pool wilde vlugten, maar zij belette het hem. Een ander duel daarentegen, dat onder hare lievelingen, Allemanen of Lolomanen geheeten, plaats had, werd door hare tusschenkomst verhinderd. Zij eischte voor hare kroegen verlenging van het uur van sluiten, door de politie vastgesteld, en dreigde den directeur met afzetting als hij het niet deed!!

ENGELAND.

— Een onheil, dat vele menschenlevens heeft gekost, heeft aan boord van de stoomboot *Phoenix*, van Pittsburg naar Sheboygan bestemd welke zich toenmaals op het meer Michigan bevond, plaats gehad; men ontdekte dat er brand tusschen deks was. In weerwil van alle aangewende pogingen gelukte het niet de vlammen meester te worden. Er waren meer dan 200 passagiers aan boord, waarvan 30 zich in de booten redden en door een ander vaartuig, op zee, werden opgenomen. De overige werden verbrand of verdronken. 150 der passagiers waren hollandsche landverhuizers.

— Tijdingen uit New-York tot den 3. Dec. zijn door de *Arcadia* overgebragt. De toestand van Mexico bleef dezelfde. De Amerikaansche troepen hielden de steden voortdurend bezet, doch werden niet meer door de inwoners bemoeijelijkt.

FRANKRIJK.

— Een Fransch dagblad meldt, dat de uitvinding van de verdooving, gelijk zulks thans met den zwavel-ether geschiedt, gansch niet nieuw is, want dat een zekere *Bartholomeus* in de 14e eeuw een dergelijk middel bezat, hetwelk hij bereidde — « uit den schors der Mandragore, op wijn getrokken, hetgeen aan de patienten, die eenige amputatie moeten ondergaan, wordt toegediend, opdat zij, in slaap gerakende, de pijn niet zouden voelen." — Men kan zich hiervan overtuigen uit het werk, genaamd: *Proprietates rerum Domini Bartholomsi Anglici*, hoofdst. XVII, cap. 104, waaruit deze zinsnede is ontleend.

— De bladen van Bourbon van den 17. Augustus deelen het volgende verhaal mede van een bloedig voorval, dat aan boord van den kolonialen kustvaarder *Athenaïs*, op zijnen overtogt van St. Denis naar Majotte heeft plaats gehad.

De ekwipaadje bestond uit drie blanken, den kapitein, den stuurman en een scheepsjongen, benevens uit twee matrozen van Madagascar. De overtogt, hoewel lang, was door geen opmerkelijk voorval gekenmerkt geworden, toen op ongeveer dertig mijlen van Majotte, de kapitein des nachts gewekt werd door een vreeselijk voorval, dat op het dek voorviel: de twee matrozen uit Madagascar hadden met bijlslagen den stuurman vermoord en hem in zee geworpen. Op het oogenblik, dat de kapitein op het dek verscheen, ontving hij op het hoofd een slag, die hem deed ter neder storten; hij ontdekte alstoen een der matrozen uit Madagascar, die eene bebloede bijl in de handen hield.

Geen wapen ter zijner verdediging bij de hand hebbende om zich te vrijwaren tegen de slagen, die men hem nog zoude kunnen toebrengen, greep hij zijn matras; de scheepsjongen riep hem toe het schot van het kombuis te openen en er eene schuilplaats tegen zijne moordenaren te zoeken, die, op het hooren van die kreet, zich op dezen laatste wierpen; de jongen vrijwaarde zich echter tegen hunne slagen, door naar het einde van de boegspriet te vlugten. Later verzochten de matrozen van Madagascar hem, weder op het dek te komen, verzekerende hem geen kwaad te zullen doen; zij vroegen ook den koers aan den kapitein, die hen op Nossi-Bé deed aansluiten. De een stond aan het stuur, terwijl de andere voor de zeilen zorgde.

De jongen had thans gelegenheid met den kapitein in gesprek te geraken en hem te zeggen het kombuis niet te verlaten, daar de matrozen van Madagascar zich van den harpoen hadden meester gemaakt, bij gebrek van twee bijlen, die zij in zee hadden geworpen, en aldus het oogenblik afwachtten, waarop zij den kapitein konden vermoorden. Intusschen waagde het de kapitein, door de rust die op het dek heerschte, gerustgesteld, naar buiten te treden; waarop hem een slag met den harpoen werd toegebragt, die hem ligtelijk aan de borst kneusde.

Men was intusschen in het gezigt van land gekomen; de mededeelingen van den jongen vreezende, bragten zij hem moordadige slagen toe en verlieten hem in zijn bloed badende, namen alles wat waarde had met zich en wierpen zich in de sloep, het schip aan zich zelven overlatende.

Gelukkig was den jongen nog kracht genoeg overgebleven, om den kapitein van de vlugt der moordenaars te verwittigen en hem uit het kombuis te helpen. Eenige uren later ankerde het schip voor Nossi-Bé.

Dadelijk leverde de kapitein van het voorgevallene rapport in; waarop de vlugtelingen achtervolgd en gelukkig ook gevangen werden.

BELGIE.

GEND, den 21. December. Zeven en twintig personen waren voor het hof van assisses van Gend gedaagd, beschuldigd van op den 6. Maart 1847 een vaartuig met graan te hebben geplunderd. Bij vonnis van den 4. Aug. ll. werden 21 hunner in vrijheid gesteld, de 6 anderen, hoewel slechts beschuldigd van plundering, werden tot 5 jaren gevangenisstraf veroordeeld. Alle zes teekende van dit vonnis appel aan, den 24. September 1847 werd het vonnis gecasseerd door het Hof van Gend en naar het hof van assises van West-Vlaanderen verwezen. Den 18. dezer zijn de zes beschuldigden veroordeeld tot 15 fr. boete, doch overigens in vrijheid gesteld.

— De griep heerscht thans te Antwerpen met eene buitengewone woede, en het getal der zieken is zeer groot.

— De *Eclaireur* deelt het volgende mede: Te Namen is een genootschap gevormd gelijk die welke in Italie, Sardinie en Beijeren bestaan. Het doel is een zoo groot mogelijk getal jongelingen te vereenigen, welke de plegtigste beloften zullen aangaan, van geene jufvrouw tot echtgenoot te nemen, die aan eenige godsdienstige congregatie verbonden is, door de jesuiten of hunne vertrouwden opgerigt. Dertig inwoners van Namen hebben de statuten van dit genootschap aangenomen; men zegt niet wat straf er opgelegd is, in zake van overtreding.

NEDERLANDEN.

GORINCHEM, den 20. December. Ten gevolge van de felle vorst is er reeds zooveel drijfijs in de rivier voor deze stad, dat al de op stroom gelegen hebbende schepen binnen de haven gehaald zijn. De stoombooten varen nog wel maar men vreest, dat als de vorst aanhoudt, zij spoedig zullen gaan stilliggen.

— Bij besluit van Z. M., in dato 19. dezer, is Z. K. H. prins *Hendrik* der Nederlanden, thans kapitein ter zee, benoemd tot schout bij nacht.

— De heer *Weichs de Wenne*, lid van de Tweede Kamer, schrijft aan het *Journal du Limbourg*, dat hij niet heeft behoord tot die jagers, die in het bosch van Neubourg zooveel gerucht gemaakt hebben, dat de hazen en konijnen eene aanklagt tegen deze heeren hebben ingesteld.

— Sedert eenigen tijd begon men in het naburige Oost-Vriesland *roggebrood* voor eigen gebruik te bakken door middel van . . . . *stoom!* Men neemt ten dien einde een' sterken vierkanten houten bak, voorzien van twee boorden, waarop men 6 tot 8 brooden van 4 ned. ponden legt. Aan weerskanten van deze boorden bevindt zich eene opening [illegible] van den damp des waters. Beneden in den bak is eene kleine opening, waardoor eene buis geleid wordt, welke in verband staat met het deksel van een' pot, op eenigen afstand van den bak geplaatst. Deze pot nu (voorzien van kokend water) moet aanhoudend op een tamelijk sterk vuur worden gestookt; en door deze eenvoudige inrigting heeft men het voordeel: 1) om binnen drie uren goed gaargebakken brood te verkrijgen; 2) verzekerd te zijn, dat er *zuiver rogge* ter bereiding aangewend wordt; 3) dat men het bakloon uitwint; 4) dat men brood zonder korsten krijgt, en eindelijk, dat men deze eenvoudigen toestelt tot velerlei gebruik kan aanwenden, als tot het koken van groote hoeveelheden vleesch, aardappelen, enz., welk laatste vooral voor den landbouw zeer gemakkelijk is.

Te Bellingwolde, alsmede in de gemeente Nieuwe Schans ziet men reeds zulk eene bakkerij in werking; brood, op deze wijze bereid, is zeer smakelijk. Deze inrigting zou zeer dienstig zijn voor verdere uitbreiding, vooral omdat men, gelijk men zegt, op deze wijze 28 tot 29 brooden bekomt, in plaats van 24.

— Den 19. December is van Helvoetsluis in zee gekomen Zr. Ms. stoomschip *Samarang*, luit. ter zee 1e. kl. *Wolterbeek*, bestemd naar Madera en Batavia.

Zr. Ms. schoener *Saparoea*, luit. ter zee 1e kl. *Kluyskens*, van Texel naar Batavia gezeild, is den 16. December met verlies van zeilen, enz., te Plymouth binnen geloopen.

—

— De volgende merkwaardige woorden zijn gesproken bij het instellen van een dronk op de onafhankelijkheid der drukpers, door den heer *Babaud Laribière*, op het hervormings-feestmaal (*banquet réformiste*,) te Rochechouart.

De drukpers heeft heden nog twee soorten van vijanden. — Zij die regt op het doel afgaan, de magtigen van het oogenblik, de bloem der hedendaagsche aristocratie, die groote heeren, welke eene ontzaggelijke minachting betoonen jegens die *lage bladschryvers*, die *schandelyke libellisten*. Daar al de naden van hun rok met goud zijn gestikt, verbeelden zij zich groote heeren te zijn; maar zij rieken naar den paardenstal, en als edellieden behoeven zij natuurlijk de leerstellingen niet te begrijpen, waar zij uit hunne hoogte op spuwen. Die menschen behoort en behoeft men slechts de verachting tegenover te stellen; die verachting was ook het eenige antwoord van *Mirabeau*, die elken avond, bij het verlaten der Staten-Generaal, door de huurlingen van den graaf *van Artois* werd aangerand . . . .

De anderen, de tweede soort, zijn gevaarlijker; het zijn die gemoedelijke menschen, die gij steeds zult hooren gewagen van hunne gehechtheid aan de vrije pers; maar die er dan telkens bijvoegen, dat zij eene *eerlyke*, *zedelyke* pers wenschen, die binnen billijke grenzen beperkt blijve; eene pers naar hun eigen beeld, bedoelen zij waarschijnlijk . . . . Zoo even hebben wij den achtbaren president dezer vereeniging een tafereel hooren ophangen van onze bewindslieden. Zou die pers niet inderdaad eene fraaije maagd zijn, zoo zij naar hun beeld wierd hervormd.

Maar wat zeg ik? Reeds hebben zij haar dus gemaakt. Zie den journalist, die alleen door zijne overtuiging is geharnast, en tot eenig wapen zijne pen heeft, zich wringen en voortschuiven, tusschen de genadige September-wetten (*by ons die van Mei* 1829 *en July* 1830) en de liefderijke jurisprudentie van Bourdeau, en wiens eenig vooruitzigt, wiens eenige waarborg bestaat in de onafhankelijkheid der regterlijke magt.

En dan die wetten op het zegel, die *zedelyke medepligtigheid (die de heer de Jonge van Campens Nieuwland ook*

OOM SCIPIO.

—

(Vervolg van onze vorige.)

Er volgde eene doodelijke stilte. Men zoude gezegd hebben, dat de wereld honderd uren in het rond ware uitgestorven.

- Zijn wij dan nu aangekomen, zeide eindelijk eene treurige stem.

- Zijt gij het, oom? vroeg broeder Paul, eenige schreden verder op een land met aardappelen nedergeworpen.

Om de toespeling van broeder Paul op het spel: kruis of munt, te volgen, oom Scipio was voorover gevallen en bleef plat op den grond liggen. Weldra verhief zich het klaaggeschrei van alle kanten. Het geheele gezelschap was door elkander geworpen op het vlakke veld, en de stukken van het rijtuig lagen hier en daar te branden.

- Welaan, riep de conducteur, loopende van den een tot den anderen, het is geen groote ramp; wij hebben slechts zeven menschen verloren, en zullen het overige van de reis te voet moeten doen.

- Oom! riep broeder Paul uit, indien gij slechts het gebruik van een eenig lid behouden hebt, zoo weiger mij de vreugde niet, dien kerel te zien worgen. Het is de wensch van een' stervende, want voorzeker zal ik er niet weder van opkomen.

Maar noch de een noch de ander zoude de kracht gehad hebben om te verrigten, hetgeen hij zeide. Met groote moeite hielp men hen op de been, en bemerkte zelfs niet, in zoodanige verwarring, den slechten toestand van den broek van broeder Paul. Lieden uit den omtrek, welke op de plaats van het ongeluk toegeloopen waren, betoonden groot medelijden met de reizigers en haastten zich hen te hulp te komen voor geld. Men bood in een naburig huis hartversterkende middelen en verversching aan. Oom Scipio vroeg melk, maar broeder Paul had liever brandewijn, en beide te gelijker tijd drinkende, grijnsde de een, en de ander kneep zich de keel digt.

- Wat geeft gij mij daar? zeide oom Scipio.

- Ach! zeide een reisgenoot, die digt bij hen stond, gij verlangdet misschien melk, wezenlijke melk, koemelk?

- En nu dan, is dit hoendermelk?

- Het is niet meer in gebruik zuivere melk te verkoopen. Het meest bereid men die tegenwoordig met eene zamenstelling van meel, water, het wit van eijeren en paardenhersens.

Oom Scipio liet zijn glas vallen, met alle magt uitspuwende hetgeen hij gedronken had.

- Ik bedrieg mij, zeide de reisgenoot, uit deelneming, het is misschien niets als schapenhersens.

- Neem aan, zeide broeder Paul, men moet ook een paard in dezen brandewijn gedaan hebben, want alleen een paard kan dien drinken.

De reisgenoot proefde dien met de toppen zijner lippen, en zeide: neen, gij kunt daarin slechts proeven de sterke kruiderijen, die men er in doet, met slechten alkohol, om de ingewanden der ongelukkigen, die, gelijk gij, door eenig toeval verschrikt zijn geworden, te verbranden. Ik bemerk, dat gij zeer ten achteren zijt in hetgeen de nieuwste nijverheid betreft.

- Oom, riep broeder Paul uit, laat ons terugkeeren om onze koeijen te melken.

Maar oom Scipio, tot aan de poorten van Parijs genaderd, konde niet besluiten terug te keeren, zonder zijnen neef gezien te hebben. Er kwamen rijtuigen aan, die onze reizigers naar de stad bragten. Het gezigt der prachtige gebouwen en de beweging van een groot volk deden hen de moeijelijkheden van de reis vergeten.

- Inderdaad, zeide oom Scipio, Parijs is wel veranderd; ik erken, dat al wat men er van zegt beneden de waarheid is. Ziedaar schoone, luchtige straten; en welke hooge welgebouwde huizen! wat is dat groot! wat is dat schoon! welaan, moed gevat, ik geloof dat een vijandig lot op onze schreden ons vooroordeelen heeft ingeboezemd, van welke wij zullen terugkomen.

Zij kwamen nog geheel verrukt bij neef Dumarsouin. Het was een treffend tooneel, waarvan het onderstelde vermogen van oom Scipio de teederheid verdubbelde. Zijn neef voerde achtervolgens in deszelfs armen zijne vrouw, zijne kinderen, zijne schoonbroeders en zusters, hem verzoekende, zich te beschouwen, alsof hij in zijn eigen huis was.

Toen deze verrukking van vreugde een weinig bedaard was, sloeg oom Scipio met verwondering zijne oogen in het rond. Hij herkende de kooplieden van deze eeuw niet meer. In zijnen tijd, ofschoon hij een welgezeten burger en voornaam koopman was, had hij achter zijnen winkel eene kamer, met eikenhouten meubelen, waar hij at en zijne vrienden ontving; hij sliep in een zijkamertje, juist groot genoeg, om zijne bedstede te bevatten; terwijl hij bij zijnen neef niets zag als meubelen van mahonijhout en palissander, kristallen, bronzen, en vloertapijten; het huis was insgelijks geheel nieuw, luchtig, hoewel niet ruim, en blinkende van marmer, hetwelk echter inderdaad slechts geschilderd was. Hij stond er verbaasd over en hield zich overtuigd, dat zijn neef zeer rijk was.

- Waarlijk, mijn vriend! zeide hij eindelijk, voor een zedig koopman doet gij wel groote uitgaven in uwen winkel.

hier zoo gaarne zage invoeren) en die duizend hinderpalen welke men hem telkens voor de voeten werpt, zijn dat dan die zoo hoog geroemde wettige waarborgen voor de vrijheid der drukpers?... Eene zonderlinge vrijheid, waarlijk, die niet geheel ongelijk is aan die waarvan *Figaro* spreekt: « *de vryheid om alles te mogen zeggen, mits men slechts niets zegge.*" (*la Réforme.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan den heer M. G. J. Bruce, Staatsraad, Officier van Justitie te Zwolle.

Hoog Edel Gestrenge Heer!

Door mijne onderscheidene aan u gerigte confidentiele brieven, door mijne gedrukte en geschrevene adressen, aan den president en de leden van de Tweede Kamer der Staten Generaal gerigt en bij u ontvangen, zijt gij, mijnheer, volkomen, en in alle deelen, met mijne welgegronde, en wettige grieven, klagten wegens grondwetschennis bekend geworden.

Welke wettige redenen hebben u, mijnheer, als president der volksvertegenwoordiging bewogen te zwijgen, toen de commissie voor de verzoekschriften voor de achtbare vergadering kwam rapporteren en adviseeren dat mijne klagten — klagten wegens grondwetschennis tegen hoogere staatsdienaren ingebragt, niet tot de bemoeijenis der Kamer behoorden, en alzoo concludeerde ten opzigte van mijne adressen over te gaan tot de orde van den dag.

Van mijne adressen dd. 3. Mei en 24. Junij ll. zijn geene gedrukte exemplaren aan de respectieve leden der Kamer rondgedeeld. — De Edelmogende heeren, hebben zich dus ter goeder trouw op het rapport en de conclusie van de commissie voor de verzoekschriften, (die blijkbaar ten gunste van mijnen magtige onderdrukker en vervolger; den minister van kolonien gestemd was) moeten verlaten.

In dezen stand van zaken, was het naar mijn gevoelen, voor mijnheer den president, die door mijne onderscheidene, confidentiele brieven en verdere aan hem gerigte stukken, met den letter en den geest mijner adressen was bekend geworden, zonder zich te misdragen, niet mogelijk te zwijgen.

Ik heb mij over u, mijnheer, als president der Kamer ten hoogste te beklagen. — Door uw zwijgen hebt gij volijverig medegewerkt, om uwen zoo zeer verongelijkten — zoo deerlijk mishandelden medeburger meer en meer te vertreden. —

In de volle overtuiging, dat er tegen hooge staatsdienaren klagten wegens grondwetschennis waren ingebragt, hebt gij u zwijgend onttrokken, aan de krachtdadige bescherming, die gij volgens uwen grondwettigen eed, schuldig waart, aan het geschonde, grondwettig gewaarborgde eigendomsregt te verleenen.

De twee volgende vraagpunten, zal ik ter beoordeeling en beslissing aan mijne medeburgers, en in de aanstaande zitting aan onze waardige volksvertegenwoordigers onderwerpen?

1°. Bestaat er schijn, of is het duidelijk, dat hier in gemeen overleg met de regering gehandeld is?

2°. In hoeverre heeft mijnheer de president van de Tweede Kamer der Staten-Generaal zich ten deze misdragen?

Het is niet denkbaar dat mijne wèlgegronde en wettige grieven zonder ernstig en onpartijdig onderzoek zullen blijven.

Het is niet denkbaar dat de eer en waardigheid der Kamer zal worden opgeofferd, om hooge staatsdienaren, die voor misbruik van magt en gezag — door openbaar geweld, door onteigening zonder vorm van proces, confiscatie van goederen enz. enz. het Staats-contract geschonden hebben, te sparen.

Wanneer gij mijnheer, volgens eed en pligt gehandeld hebt, wat kan u dan verhinderen, door opheldering en inlichting uw gedrag te regtvaardigen? Door zwijgen is onze kwestie niet ten einde te brengen: integendeel, een onwaardig diep stilzwijgen, zou voor niet anders geschikt zijn, dan mij te bevestigen in het gevoelen dat uwe handelwijze ten mijne opzigte het gevolg is geweest van eene, met mijne magtige onderdrukkers en vervolgers, laaghartige zamenspanning.

Omdat ik begreep, dat het waardiger en gevoegelijker zoude zijn dat aan de bestaande, hoogst teedere kwestie geene verdere publiciteit en uitbreiding werd gegeven, heb ik u den 11. Augustus nogmaals verzocht, door uwe tusschenkomst een einde aan den onhoudbaren, aan den onwaardigen strijd te maken. — Een man van karakter stelt prijs op de eer van eenen onbesmetten naam. — Intusschen heb ik tot heden te vergeefs het verschuldigde antwoord, op mijne aan u gerigte missive dd. 11. Augustus ll. no 6 gewacht, en daar het zou kunnen gebeuren dat u gemelde brief niet is ter hand gekomen, zoo heb ik u bij deze de eer u inclosa de copie te doen toekomen.

De publiciteit van de met u en de commissie voor de verzoekschriften, verhandelde stukken, heb ik afhankelijk gesteld van uw antwoord op deze missive, hetwelk ik uiterlijk tot den 9. September e. k. zal verwachten.

In de zekere verwachting, dat gij, mijnheer! mij zult sparen om nog nader mijne denkbeelden ten opzigte uwer mij verderfelijke handelingen te ontwikkelen, heb ik de eer mij te noemen:

UH. Ed. G. Dv. Dienaar,
PIETER CLERAN.

Amsteldijk den 28. Aug. 1847.
Eigenaar van vaste goederen op Java, Suiker fabrikant aldaar en contractant met het Gouvernement.

MENGELINGEN.

EXECUTIE.

Den 15 December heeft te Harlingen de executie plaats gehad der straffen van geeseling, van zes personen en tepronkstelling van vier personen, daartoe, bij arrest, van het hof van Vriesland van 4 en 11 October, veroordeeld.

Er is gegeeseld geworden, omdat het Z. M. den Koning niet behaagde de deelnemers aan de brood-onlusten van die barbaarsche straf te verschoonen, hoezeer de schuldigen Z. M. hierom ook smeekten, en hoezeer zulks ook de wensch der natie was.

Wij kunnen ons niet begrijpen, hoe een vorst, die, naar men zegt, een ridderlijk hart in zijn binnenste omdraagt, de geeselstraf nog in zijn rijk duld, en doof bleef voor de smeekingen van die ongelukkigen, tot eene straf veroordeeld welke iedereen, wiens hart welgeplaatst is, al is het dan ook geen ridderlijk hart, met afschuw en walging vervult, hoe de wensch der natie zoo weinig invloed bij den Vorst had.

Er hebben tepronkstelling plaats gehad. In een geval, als het gebeurde te Harlingen, waren die tepronkstellingen minder schandelijk, minder onteerend.

De menigte, die het schavot omringde, staarde zwijgend de barbaarsche strafoefening aan. Alles is rustig afgeloopen, en geen wonder, eene genoegzame krijgsmagt was daar, om de rust te bewaren, of zoo als zij eenige maanden vroeger gedaan had, bij de minste ongeregeldheid het volk dood te schieten.

Dat de regering echter niet wane, dat, al is dan ook alles zonder de minste stoornis der openbare orde afgeloopen, het volk goedkeurde, hetgeen op het schavot voorviel; neen! die stilte, die onder de opeengedrongen volksmassa heerschte, was indrukwekkender, akeliger, meer onheilspellend dan luide kreeten en woest geschreeuw. Die stilte was gelijk aan die, welke dikwijls eenen orkaan voorafgaat, zij joeg eene onwillekeurige huivering aan.

De regering heeft getoond, hoe streng zij straft, die haar ongehoorzaam is, en de koning, dat hij geene genade schenkt aan hen, die de openbare rust verstoren, onverschillig staatkunde of honger hiervan de oorzaak is.

Maar vertrouwt niet op die stilte, mannen der regering! gij zoudt u bedriegen; want ook stil is de Etna en de Vesuvius, eer er eene uitbarsting plaats grijpt. De natie stapelt hare grieven op, tot zoo lang, dat de oogenblik daar is, waarin de overvol gekropte boezem zich ontlasten moet, en dan, dan zullen geene bajonnetten, geen moordend kruid, geene kerkers, geene schavotten, noch geeselpalen tot iets baten, dan is uwe overheersching geeindigd. Draagt dus zorg, in eigen belang, de natie niet langer te tergen. De belastingen, de werkeloosheid, de wijze, waarop zij geregeerd wordt, tergt haar reeds genoeg. Tracht liever het vuur te blusschen, niet door bloed vergieten, zoo als te Leeuwarden en Groningen, dat vuur, dat slechts eene vonk, eene enkele vonk behoeft, om in lichten laaije vlam uit te barsten.

De geeselslagen te Leeuwarden, op 15 December 1847 uitgedeeld, vullen geene schoone bladzijde in de geschiedenis onzes vaderlands; die geeselstriemen, welke de ruggen der veroordeelden ontvleeschden, hebben ook de harten der natie zeer gedaan.

WILLEM II! gij hebt de schoonste gelegenheid laten voorbijgaan, om de steeds meer en meer dalende volksgunst te herwinnen, en weder eene sympathie voor u te doen geboren worden, die niet meer bestaat; maar, Sire! gij hebt niet gewild; gij hebt wel ridderkruizen en bevorderingen geschonken aan grooten en voornamen, maar geene genade voor regt aan de schuldigen van Harlingen, hoezeer gij wist, dat zulks de grootste vreugde aan de natie verschaft zoude hebben. Uwe Majesteit zoude niet gedwongen worden, om genade voor regt te laten gelden; gij hebt dus volkomen naar de inspraak van uw hart gehandeld, en dat hart zeide u, dat het beter was, dat de misdadigers gegeeseld werden, dan begenadigd. Wij hadden iets anders van uw hart verwacht, Sire! wij hebben ons in onze verwachting te leur gesteld gezien, maar aan teleurstelling is de Nederlander steeds gewoon. (*Hydra.*)

Iets over de hoog- en nederduitsche taal.

Dikwijls heb ik te vergeefs onderzocht waarom men een officier in Duitschland den titel geeft van *Gnädiger Herr*, en denzelfden persoon bij ons *Gestrenge heer* noemt.

Verder is het bijzonder dat men *Zee* in het Hoogduitsch *Meer* schrijft, en dat een *Meer* in het Nederduitsch *See* in het Hoogduitsch heet.

Dat men aldaar de titels zoo lang mogelijk uitrekt, ontwaart men door den titel van *Ridder van den Eikenkroon*, zoo als men hier schrijft, te vergelijken met *Königlicher Nederländischer Grossherzoglicher Luxemburgischen Ordens der Eichenkrone Ritter*, zoo als zulks in het Hoogduitsch plaats heeft.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23. December. Sedert den 21. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Marie Galante, J. Heien, Riga, Vikisty, C. Kraus, St. Petersburg, beide rogge; Immanuel, J. Otten, Embden, stukgoed; Antina, W. C. Ketting, Neustad, garst.

Voor Brussel bestemd:

Fennegina, H. B. de Jonge, Bordeaux, wijn.

Voor Gend bestemd:

Selina, J. Corleisen, Hamburg, stukgoed.

— Op den 19. dezer was op de hoogte van Bevezier het Nederlandsch schip Generaal List, op zijne terugreis van Batavia naar Amsterdam, en had 82 dagen reis.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,
23. December 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f .	Z. Gr. Erwten	f 10.00
N. dito dito	- 9.35	W. Witte dito	- .
O. W. Tarwe (1846)	- .	Z. Paardenboonen	- 5.80
Nieuwe W. dito	- 9.50	W. Koolzaad	- 12.00
N. Z. Rogge	- 7.40	Zomer dito	- .
Vreemde dito	- .	Gort No. 3	- 18.00
Winter garst	- 5.50	" " 2	- 15.00
Zomergarst	- 5.35	" " 1	- 15.00
Haver	- .	Raapolie	f 39.50 p. v.
Boekweit	- 6.80	Patentolie	- 41.50 -
W. Witteboonen	- 12.00	Lijnolie	- . -
Dito Bruineboonen	- 10.25	Lijnkoeken	f . de 104 st.
W. Paardenboonen	- 6.00	Raapkoeken	" 82.00 - 1040 -
W. Gr. Erwten	- 10.50		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 "

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

- Winkel, oom! wat zegt gij? Wij hebben magazijnen, en de mijne zijn nog niet van de voornaamste, want ik ben betrokken in den groot-handel.

- Magazijnen, het zij zoo. Maar gij verspilt wel veel onnut geld aan die prachtige meubelen.

- Wel, dat kost niet zoo veel, als gij misschien gelooft. De vooruitgang, de vooruitgang, oom! Raad eens, wat die fauteuils kosten? Vijftig francs het stuk.

- Inderdaad, riep oom in verbazing uit, dat is verwonderlijk goedkoop, te meer omdat die zekerlijk voor het geheele leven zijn.

- Ja wel, zeide neef; het is een meubel, dat men elk jaar vernieuwen moet.

- Elk jaar! riep oom uit, ten hoogste verrast.

- Voor den drommel, zeide broeder Paul, ik ga tapijtwerker woorden in dit land

- Dat geeft niet veel, hernam Dumarsouin op een' eenvoudigen toon.

Aldus sprekende, liet broeder Paul, welke vermoeid was, zich nedervallen op een fauteuil, werd wederom in de hoogte geworpen en vlugtte geheel ontsteld, zeggende: daar zit iemand onder!

- Neen, zeide de neef, dat is elastiek, waarvan de stof gevuld is, en er is tevens katoen in deze zijde, en ik weet niet welke metalen in deze bronzen, en wit hout onder dit mahonijhout. Vooruitgang, waarde oom! gij zult wel meer zien.

Oom Scipio, vernederd, hernam: het is waar, dat men er in de vroegere onwetendheid nooit op gevallen zou zijn, om fauteuils met ijzerdraad te vullen. Toen vervaardigde men zeer eenvoudig zijden stoffen met zijde, en metaal was niet anders dan metaal.

- Ja, oom! zeide broeder Paul, denk eens aan mijn houten stoel bij ons, zij is slechts van dennenhout, maar het is dennenhout.

Terwijl Dumarsouin intusschen met reden oordeelde, dat de reizigers, na zoo vele ontmoetingen, rust konden noodig hebben, geleidde hij hen naar hunne kamer; en daar henen gaande, bewonderden zij de bevalligheid van dit huis, hetwelk, volgens het zeggen van neef, verwonderlijk spoedig gebouwd was, met groote bezuiniging van tijd en geld. Zij kwamen tot aan de vijfde verdieping, en vonden daar twee kleine kamers vol meubels, niet meer dan tien voeten in het vierkant hebbende, met ledikanten, waar men licht ontving door een rond dakvenster.

- Doe het venster open, zeide broeder Paul binnentredende, ik stik.

- Het is zoo, zeide Dumarsouin, dat wij hier in het digst bebouwde gedeelte van het groot Parijs wonen, maar ook hier moet gij de scherpzinnigheid bewonderen, der hedendaagsche instructie. - Ziet eens, welke verwonderlijke partij onze bouwkundigen van eene kleine ruimte weten te trekken; zij zouden tien huisgezinnen in een dakvenster plaatsen, daar men voorheen groote leelijke huizen bouwde, in welke men zich zelven verloor. Deze kunst is, gelijk die anderen, snel vooruitgegaan.

Daarop wenschte neef Dumarsouin hun goeden nacht en liet hen alleen. Broeder Paul, gelijk men weet, was lang en daarenboven vrij in zijne manieren, als een landbouwer, gewoon in de vrije lucht te leven, zoodat, toen reeds elk naar zijne kamer was gegaan, oom Scipio elk oogenblik hem hoorde schoppen en stooten, en daarbij vloeken en verwenschingen voegen.

- Paul, mijn vriend, zeide hij tot hem, hoe ligt gij dáár zoo te vloeken? ik heb het al dikwijls gehoord.

- Weet gij dan niet, oom! dat ik mij hier bevind, als de ziel van een schelletje, ik kan mij niet roeren, of ik schel. Dit is geene kamer, maar eene doodkist. Een doode kon er misschien op zijn gemak zijn.

- Goeden nacht, broeder Paul.

- Als God het wil, oom! gij insgelijks.

Daar het huis van Dumarsouin in een der meestbevolkte kwartieren van Parijs stond, belette het rollen der rijtuigen hen geruimen tijd een oog toe te doen, en de vrees om elkander wakker te maken veroorzaakte, dat elk voor zich zelven zich vreeselijk verveelde. Eindelijk waren zij, in weerwil van het geraas op de straat, ingesluimerd, toen een geweldig onweder over de stad losbrak; heviglijk donderde het, stortregens vielen neder, en rukwinden loeiden om de schoorsteenen. Oom Scipio ontwaakte.

- Hoort gij, broeder Paul, hoe het onweder woedt?

- Zouden de koetsen over de daken rijden? hernam de andere, half ontwaakt.

- Neen, het is een storm; het is goed, dat wij onder dak zijn. Het huis is geheel nieuw, zoo als neef mij gezegd heeft.

- Maar broeder Paul was reeds weder ingeslapen.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.